

[Socialministeren.]

Ændringsforslag er altsaa en ren Konsekvens af den senere skete Lovgivning.

Jeg tillader mig at anbefale samtlige disse Ændringsforslag, der jo hvert for sig er uden reel Betydning og i hvert Fald skyldes Inkonsekvenser, som bør rettes nu, til det høje Tings Velvillie.

Ordføreren (Holger Larsen): Jeg skal anbefale Ændringsforslagene til Vedtagelse her i Tinget.

Ændringsforslagene Nr. 1—6 (se^o ovenfor) vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget som Helhed sattes derefter til Forhandling.

Ordføreren (Holger Larsen): Med Fare for at irritere det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, der, som jeg ser, dog ikke er til Stede, maa jeg melde mig som Deltager og Forsætter af den Takkefest, der fandt Sted her i Gaar. Det vilde være umuligt, synes jeg, ved et Lovforslag af et Omfang som dette angaaende Folkeforsikring, hvor man staaar overfor dets Gennemførelse paa et langt bredere Grundlag i en ny og bedre Skikkelse, ikke her at fremføre sin Tak først og fremmest naturligvis til den højtærede Minister, men dernæst ogsaa til de mange, som har arbejdet med paa Sagen, hvad enten det er Politikere eller Embedsmænd.

Det har været et meget stort og omfattende Arbejde, og naturligvis har Partierne i høj Grad maattet bøje sig mod hverandre; ingen har opnaaet at faa det, de ønskede. Men selv om der kunde være Enkeltheder, man kunde have ønsket gennemført paa anden Maade, er der alligevel blevet saa mangt og meget godt tilbage, at man maa have Lov til at udtale sin Glæde over Resultatet, som nu er naaet, et Resultat, som er fremskaffet i en Tid, som er overordentlig vanskelig. I en Tid, hvor man har Fornemelsen af, at den øvrige Verden ligger hen i Kaos, i en saadan Tid at kunne skabe et Resultat som det, der her er naaet gennem Socialreformen, hvoraf dette Lovforslag er et væsentligt Afsnit, synes jeg, man maa have Lov til at være glad ved.

Om dette Lovforslag om Folkeforsikring gælder det samme, som kunde siges i Gaar om Socialreformen, at der er bragt Orden til Veje, saaledes at alle de Mennesker, Loven omfatter — og det er i Virkeligheden i Realiteten, navnlig ud i Fremtiden, alle Medlemmer af det danske Samfund —, nu

stilles lige med Hensyn til den sociale Forsikring og stilles lige med Hensyn til deres Aldersrente. Grundlaget for denne Forsikring er jo de danske Sygekasser. Ved Sygekasser forstaar man de offentlige Sygekasser, dels de almindelige Sygekasser og dels Sygeforeningerne, de saakaldte Fortsættelseskasser.

Det var — det maa jeg have Lov at sige — et godt Fund, da den højtærede Socialminister fandt dette Grundlag for sin Forsikring, dette Grundlag, som bestaar i, at man for at faa sin Aldersrente skal være invalideforsikret, og for at være invalideforsikret skal være sygeforsikret, et Grundlag, som Udvalget under sit Arbejde har udbygget i endnu højere Grad, for saa vidt som man har indført tvungent Medlemskab, om end ikke tvungen Forsikringspligt, i Kasserne.

De danske Sygekasser har gennem den Aarrække, der er gaaet, siden de blev skabt i 1891—92, vokset sig store og stærke. De er blevet i Stand til at samle mellem 65 og 70 pCt. af den danske Befolkning. De har ydermere skaffet sig en Forsikringskultur, som giver sig Udslag i den Ensartethed, hvormed der arbejdes Landet over, og som giver sig Udslag gennem den Maade, hvorpaa de gennem deres Organisationer har været i Stand til at ordne Medlemmernes Overflytning o. s. v., o. s. v. Jeg maa hævde, at hvis denne Kultur ikke havde været til Stede, vilde det have været meget vanskeligt at lægge Sygekasserne til Grund for et saa stort og omfattende Lovgivningsarbejde, som hele vor Forsikring er. Men netop i Kraft af den Kultur, de har opsamlet sig, har det været muligt at skabe dette Grundlag, som vi alle haaber maa vise sig i Stand til at have bærende Kraft.

Paa den anden Side maa man sige, at naar op til 70 pCt. har meldt sig frivilligt ind i en Sygeforsikring og derved er blevet tvunget, ogsaa i Henhold til Lovgivningen, til at lade sig invalideforsikre, vilde der være noget urigtigt i, at Resten af Danmarks Befolkning og det væsentlig den højere Middelstand og en lille Overklasse skulde staa udenfor Socialforsikringen. Ingen er Herre over, om det ikke kan ske, at de maa melde sig til Aldersrenten, navnlig i den Tid, vi nu lever i, hvor Værdierne saa ofte skifter Indehavere. Det offentlige vilde da være pligtigt at give disse Mennesker Hjælp, uden at de i deres lange Liv, om end de har maattet betale Skat, har været med til at betale noget til deres Forsikring.

Det er disse Betragtninger, som har